

noget for konservativ Anskuelse, som jeg vil bede det ærede Medlems Venner diskutere med ham.

Det ærede Medlem udtalte, at Højre havde været knebent, og at det vilde være til Højres Fordel, om Sparekassen blev slaaet ihjel. Jeg kan forsikre det ærede Medlem om, at jeg kender ikke nogen Højre-Organisation, der vilde høste nogen som helst Fordel deraf. Det ærede Medlem udtrykte sig, som om det var Højre, der nu vilde ødelægge Kassen, men det ærede Medlem har ikke Lov til at skjule den Kendsgerning, at det er Kassens Ledelse og ikke noget politisk Parti som saadant, der har ødelagt Kassen.

Det ærede Medlem mente, at Højre vilde have Ram paa Venstres Institutioner. Jeg forstaaer ikke denne pludselige Kærlighed til Venstres Institutioner, undtagen for saa vidt man ved at gennemgaa Valgstatistikken for det ærede Medlems Kred vil se, at denne Gang maa det ærede Medlems Vælgerkorps have en noget anden Sammensætning end ved sidste Valg. Højre har staaet paa det Standpunkt: Kassen som saadan kommer os selvfølgelig ikke ved — vi have ikke noget imod, at den genrejses, og ifald den kan genrejses, saa meget desto bedre —, men det, der interesserer os, er Sparerne, den individuelle Nød, der er skabt. Højre har været villig til at hjælpe, og Hjælpen viser sig deri, at vi have faaet et teknisk set bedre Forslag fra Landstinget — paa et enkelt Punkt indrømmede det ærede Medlem jo ogsaa, at det er bedre — et Forslag, der øjensynlig teknisk set var saa godt, at Venstre i det andet Ting sluttede sig til den Affattelse, der var foreslaaet af de Frikonservative og Højre.

Hvad der her ydes, er da heller ikke saa helt ringe. Det ærede Medlem maa forstaa, at naar vi ville hjælpe — og det ville vi gerne —, saa havde vi dertil to Motiver. Det ene var Sympatien for Sparerne. Det andet var, at ganske vist mente vi, at Flertallets Paastand om, at Land og By ellers vilde blive behandlet forskelligt, var usand, men vi vilde ikke en Gang give de Herrer Skinnet af en saadan Argumentations Berettigelse. Hvad det gjaldt om for os, var, at der ikke skabtes noget Præcedens.

Ved den Form, Landstinget her er gaaet med til, tror jeg, det har undgaaet at skabe et Præcedens. Jeg erindrer om, at i den Mindretalsbetænkning, jeg tillod mig at afgive, og i de Udtalelser, jeg fremsatte ved anden Behandling, udtalte jeg, at

jeg gerne vilde være med til at give Tilskud til Sparekassens Rejsning, og at dette Tilskuds Grænse formentlig maatte være given ved Beløbet af de Penge, Staten havde skudt ind i Kassen. Disse Penge var 2 Slags, dels de 1½ Mill. Kr., om hvilke man med en vis Ret kan sige, at Staten ved at laane Sparekassen dem allerede kunde gøre den positiv Skade, og at, for saa vidt der er sket en Skade ved dette Forhold, er det Statens Pligt at raade Bod paa sine Embedsmænds Forseelser. Dette er Landstinget gaaet med til. Med Hensyn til de 350,000 Kr., der ere Dividende af de 500,000 Kr., som afdøde Finansminister Lassen satte ind, skal jeg sige, at Summen er relativt saa lille, at det Præcedens, som skabes herved, ere vi villige til at acceptere. Jeg takker i øvrigt det ærede Medlem, der var Ordfører for Flertallet, for den Anerkendelse, han gav Forslaget, og naar det ærede Medlem, der repræsenterer de interesserede, udtaler sig paa den Maade, vil jeg have Lov til at tro, at Sydsjællands Befolkning mere vil lytte til det ærede Medlems Ord end til de Udtalelser, som kom fra det ærede Medlem fra Nykøbing. Idet jeg gentager, at den Genrejsning, der nu skal ske af de økonomiske Forhold i Sydsjælland og eventuelt af Sparekassen, ikke længere ligger i Rigsdagens Haand, men i de Herrer Haand, ønsker jeg de Herrer alt muligt Held og Forstand. Det er nemlig ikke blot Held og Lykke, der skal til, der skal ogsaa en Del Forstand til, for Sagen er ret indviklet. Jeg ønsker de Herrer de Egenskaber, de behøve til at løse denne store Opgave, som de ere den Befolkning, hvis Tillidsmænd de ere, skyldige at løse, og som de ogsaa skyldte deres eget gode Navn som Politikere og forstandige Mænd til løse. Hermed skal jeg anbefale Indstillingen.

Ordføreren (Carl Hansen [Præstø Amts 5te Valgkreds]): Jeg glemte før at omtale et Forhold, jeg burde have sagt et Par Ord om. Det vil ses, at Indstillingen fra Fællesudvalget foreligger paa et omtrykt Blad. Aarsagen til Omtrykningen er den, at der er sket en lille Tilføjelse, som Landstingets Ordfører og jeg have været enige om. Der er nemlig rejst Tvivl om, hvorvidt det i § 1 uden denne Tilføjelse var sikkert, at Indenrigsministeren vilde være berettiget til at sige Nej, dersom en af Sparekassens Kreditorer i Tidsrummet mellem Moratoriellovens Udløb den 15. Maj og den Dag, da Sparekassen